

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **I. K.**, narozený X, státní příslušnost Ukrajina, nyní bytem P., zastoupeného: Mgr.
Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o
žalobě ze dne 8.6.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2017 č.j. OAM-53/LE-LE05-
P13-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se p ř i z n á v á
odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu
v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet
č. 9504399001/5500, VS: 9117, vedený u Raiffeisenbank a.s.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 8.6.2017 následně doplněnou dne 18.9.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2017, č.j. OAM-53/LE-LE05-P13-2017 (kopie rozhodnutí byla připojena), jímž byla označena za nepřipustnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Polská republika (dále jen **Polsko**) bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování*

žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen ***Nariadenie či Dublinské nariadenie a Dublin III***). Žalobce zejména namítal, že v Polsku jsou ve vztahu k ukrajinským žadatelům o mezinárodní ochranu systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Také namítal, že se žalovaný nezabýval specifickou situací žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny, jímž je i on. Od vypuknutí válečného stavu na Ukrajině se Polsko stává nezanedbatelným cílem žadatelů o mezinárodní ochranu, míra úspěšnosti podaných žádostí je ovšem nápadně nízká. Důvodem velmi restriktivního přístupu Polska k udělování mezinárodní či doplňkové ochrany je rigidní aplikace konceptu možnosti vnitřního přesídlení žadatelů o mezinárodní ochranu. Polské pojetí tohoto konceptu je zachyceno v článku 18.1 zákona o udělení mezinárodní ochrany cizincům na území Polska ze dne 13.6.2013, podle nějž žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat nemožnost bezpečného přesídlení do jiné země původu. Toto pojetí zcela znemožňuje udělení mezinárodní či doplňkové ochrany osobám prchajícím z východních částí Ukrajiny, rozvrácených válečnými událostmi, a to pouhým odkazem na možnost jejich přesídlení na západ Ukrajiny. Žalobce také uvedl, že podle směrnic UNHCR k udělování mezinárodní ochrany možnost vnitřního přesídlení nemá osamocený princip udělení mezinárodní ochrany ani jakýkoliv nezávislý test k určení stavu uprchlíka. Rovněž podle Evropského soudu pro lidská práva musí být při přesídlení dodrženy některé zásadní garance, musí být posouzena možnost dotčené osoby odcestovat do bezpečné části země původu, být tam přijata a usadit se tam. Vnitřní přesídlení tak nemůže vést k způsobení vážné újmy přesídlující osobě. Dále žalobce namítal, že v polském azylovém systému je dán dílčí systematický nedostatek, který musí vést k aplikaci ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a v případě žadatele o mezinárodní ochranu tak bylo povinností žalovaného neaplikovat čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení a azylové řízení provést v České republice (dále jen ***ČR***). Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Součástí žaloby učinil i *žádost o přiznání odkladného účinku žalobě* a usnesením zdejšího soudu ze dne 16.10.2017, č.j. 60Az 32/2017-74 byl jeho návrh zamítnut.

O návrhu žalobce na ustanovení zástupce bylo nejprve rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 13.6.2017 č.j. 60Az 32/2017-18, kdy byla zástupcem ustanovena Organizace pro pomoc uprchlíků, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, která stejně jako žalobce podala proti němu kasační stížnost. O podaných kasačních stížnostech žalobce i ustanoveného zástupce rozhodl Nejvyšší správní soud (dále jen ***NSS***) dne 31.7.2017 rozsudkem č.j. 5 As 179/2017-20 tak, že usnesení zdejšího soudu ze dne 13.6.2017 č.j. 60Az 32/2017-18 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Následně byl *usnesením zdejšího soudu ze dne 5.9.2017 č.j. 60Az 32/2017-49* ustanoven žalobci zástupcem advokát Mgr. Jindř. Lechovský.

Napadeným rozhodnutím ze dne 25.5.2017 č.j. OAM-53/LE-LE05-P13-2017 žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřípustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Stát příslušný k posouzení podle článku 3 Nařízení je Polsko.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 20.3.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, č.j. KRPA-103119-23/ČJ-2017-000022, ze dne 21.3.2017, zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR* (dále jen ***zákon o pobytu cizinců***), a umístěn do Zařízení pro zajištění

cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Dne 23.3.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR z důvodu, že ho chtějí vzít do armády a on má strach o svoji matku, že by jeho odchod do války nepřežila, neboť ve válce padl jeho mladší bratr.

Dne 30.3.2017 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy uvedl, že Ukrajinu opustil v září roku 2016, protože nechtěl vstoupit do armády. Cestoval na svůj pas a polské vízum. Dále uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné. Do Polska nechce, protože tam nikoho nezná a nikdy v Polsku nebyl. Žádný jiný důvod bránící případnému návratu do Polska neuvedl.

Správní orgán konstatoval, že na základě posouzení údajů poskytnutých žalobce byl dne 23.3.2017, kdy učinil žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem víza č. 007647346, vydaného Polskem na 180 dní pobytu s platností ode dne 21.3.2016 do dne 9.2.2017. Dne 24.5.2017 tuto skutečnost potvrdilo i Polsko. Proto dle žalovaného je v případě žalobce nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 4 ve vztahu k odst. 2 Nařízení.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 20.9.2016, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Polska za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Rovněž byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu čl. 3 odst. 1-2, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1-4, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 3.10.2017 uvedl, že popírá oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či nařízení. Žalovaný uvedl, že nezjistil skutečnosti prokazující, že v případě Polska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Správní orgán si opatřil potřebné podklady, které jsou obsahem spisového materiálu. Polsko je plnohodnotný člen EU a je považováno za bezpečnou zemi původu, jež dodržuje mezinárodní smlouvy, a nejsou dány žádné důvody se domnívat, že by v jeho případě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azylu ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení, které by představovaly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení. Dále uvedl, že na žalobní námitky nemohou vést k vyvrácení domněnky o Polsku jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37. Žalovaný nepopíral, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 9. 5. 2016 č.j. 50Az 1/2016-111 nebo

již výše zmiňovaný *rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37*). Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní polské orgány či instituce. Nad rámec žalovaný uvedl, že v případě žalobce neaplikoval čl. 17 Nařízení s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015 č.j. 49 Az 18/2015-48, jelikož na aplikaci tohoto ustanovení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl a návrhu na přiznání odkladnému účinku nevyhověl.

Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 25.5.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 3.10.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 25.5.2017 žalobci doručeno dne 26.5.2017.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 31.10.2017, ve které trval na tom, že paušální aplikace institutu vnitřního přesídlení, jímž je bezvýjimečně odmítána prakticky každá žádost o mezinárodní ochranu ukrajinských žadatelů v Polsku, je relevantním důvodem pro využití článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to s ohledem na to, že polské orgány zcela selhávají ve vyhodnocování jednotlivých kritérií vnitřního přesídlení. Žalobce dále poukázal na usnesení NSS ze dne 29.8.2013 č.j. 4 Azs 35/2012-68 a uvedl, že v praxi polských správních orgánů nejsou systematicky aplikovány požadavky testu využití vnitřního přesídlení uvedené ve zmíněném usnesení NSS a azylové žádosti jsou odmítány s paušálním odkazem na možnost využití uvedeného institutu, což mimo jiné zakládá důvodnost aplikace čl. 3 odst. 2 Nařízení. Nepříliš příznivá situace žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny je rovněž tématem zainteresovaných neziskových organizací a systematické neudělování mezinárodní ochrany ukrajinským žadatelům s odkazem na možnost vnitřního přesídlení je zmiňována i v nejucelenějším přehledu o stavu polského azylového systému, v publikaci Asylum Information Database, Country Report Poland, aktualizované k 31.12.2016. Polské úřady soustavně aplikují mezinárodně kritizovanou praxi konfrontace žadatelů o mezinárodní ochranu s představiteli velvyslanectví konkrétních států (údajně za účelem potvrzení jejich státní příslušnosti) a zároveň přistupují k žadatelům o mezinárodní ochranu pocházejících z konkrétních zemí jednoznačně selektivně a paušalizujícím způsobem, což má tedy za následek nemožnost zajištění zachování práv žalobce a nepřípustnost jeho předání do Polska.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.5.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Dle čl. 12 odst. 4 Nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Žalobní námitky uvedené v žalobě a replice převážně směřovaly k podmínkám přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku a také k institutu vnitřního přesídlení. Žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval specifickou situací žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Ukrajiny, jímž je i žalobce.

Soud připomíná, že úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií, až došel k čl. 12 Nařízení, přičemž se rozhodl tento článek s ohledem na existenci polského víza žalobce aplikovat. I soud dospěl k závěru, že s ohledem na to, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR držitelem polského víza, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci, je v řízení o žádosti dle Nařízení příslušné Polsko, které navíc se svou příslušností souhlasí. Žalobce uvedl, že míra úspěšnosti podaných žádostí v Polsku je velmi nápadně nízká, což však nemůže být důvodem k jakémukoliv zohlednění případného nerespektování Nařízení, které postup pro případ žalobce ve svých člácích jasně a závazně vymezuje.

K systematickým nedostatkům soud uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 3 a 4 se velmi podrobně touto otázkou zabýval i řízením, jakož i postavením žalobce po jeho předání do Polska. Žalovaný mimo jiné poukázal na zákony, které jsou základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. S žadatelem je prováděn osobní pohovor, který je veden v mateřském jazyce nebo v jazyce, o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor se

provádí s přihlédnutím na jeho zdravotní stav, pohlaví či s ohledem na to, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupiny zranitelných osob. Žadatelé se registrují v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči či školní vzdělávání. Dále má žadatel právo na odvolání proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Žalovaný také uvedl, že v rámci EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polsku. Žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polska, rovněž nevydal Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Žalovaný také správně poukázal na to, že Polsko, jako člen EU, ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.

Pokud jde o rozhodovací praxi polských orgánů a jejich odmítání žádostí a to na základě odkazu na možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26.5.2016, č.j. 2 Azs 113/2016-26, který mj. konstatoval: „(...) samotnou skutečností, že polské státní orgány při posuzování důvodnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli z Ukrajiny upřednostňují možnost vnitřního přesídlení, nelze podřadit pod systematické nedostatky v azylovém řízení. (...) Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak. (...) Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem (v tomto směru má stěžovatel pravdu), ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Ty reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“

Soud dále upozorňuje, že žalobce pochází ze Lvovské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny a válečný konflikt se týká východní části země. V souladu s konstantní judikaturou NSS nelze současný stav na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (např. rozsudek ze dne 13.3.2009, č.j. 5 Azs 28/2008-68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 265/2014-17, ze dne 31.3.2015, č.j. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30.4.2015, č.j. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17.6.2015, č.j. 6 Azs 86/2015-31). Jedná se tedy o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. To, že určité bezpečnostní riziko s ohledem na vojenský konflikt v trvalém bydlišti existuje, neznamená, že cizinec z tohoto důvodu splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže tomuto riziku může předejít přesídlením v rámci Ukrajiny. K tomuto soud uvádí, že

řešení situace přesídlením v rámci Ukrajiny je podpořeno i novou právní úpravou, kterou přijal ukrajinský parlament k zajištění práv a svobody „přesídlenců“.

Žalobce dále namítal s odkazem na usnesení NSS ze dne 29.8.2013 č.j. 4 Azs 35/2012-68, že bylo na místě aplikovat článek 3 odst. 2 Nařízení. Tento stanoví, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Soud k tomuto uvádí, že v případě žalobce zcela správně aplikoval žalovaný čl. 12 Nařízení, jelikož byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného víza vydaného Polskem na 180 dnů pobytu s platností od 21.3.2016 do 9.2.2017. Žalobce tedy byl v době učinění prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR držitelem víza, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci.

Nad rámec výše uvedeného soud poukazuje na to, že žalobce mohl svůj pobyt na území ČR řešit v rámci zákona o pobytu cizinců. Pokud má jakýkoliv cizinec zájem žít v ČR a pobývat zde legálně, musí si z vlastní iniciativy získat potřebné informace a povolení.

Na závěr soud uvádí, že jako příloha k žalobě byla soudu zaslána kopie článku *Ukrainian asylum seekers and Polish immigration paradox* v anglickém jazyce. Soudem však bylo zjištěno, že součástí správního spisu je zpráva o stavu situace v Polsku s pozdějším datem v českém jazyce, tedy není účelné obstarávat překlad starší zprávy přiložené žalobcem k žalobě na náklady soudu, když žalobce ani nijak nespecifikoval, co konkrétně by mělo být v předloženém článku objasněno, tedy, co konkrétně jím chtěl prokázat.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení o žalobě i ohledně řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce měl sice úspěch v řízení o kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 13.6.2017 č.j. 60Az 32/2017-18 o ustanovení zástupce žalobci (*viz shora*), avšak ve věci samé neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 31.10.2017, která je tvořena třemi úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, replika*) a třemi paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 2.142,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 12.342,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho

měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 16. listopadu 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně